

PPAAVIN KIRKON SAASTAINEN PERINTÖ 2

Väinö Hotti

(nettikuva)

”Kun tilanne on tällainen, on kaikkien kristittyjen varottava osallistumista paavin jumalattomaan oppiin, pilkkaamisiin ja raakaan julmuuteen. **Heidän pitää siis hyljätä ja kirotta paavi kannattajineen vastakristuksen valtakuntana, niin kuin Kristus on käsenyt: ´Kavahtakaa vääriä profeettoja´**” (Tunnustuskirjat, s.279, teh.VHn).

4. KANSANKIRKON TRAGEDIA

Kansankirkko syntyi 300 – luvulla Rooman valtion ja Rooman kirkon invalidisoituneena ÄPÄRÄLAPSENA. Alussa tapahtui kohtalokas hoitovirhe: lapsi olisi pitänyt välittömästi viedä ”sydänklinikan teho-osastolle”. Se kuitenkin käsiteltiin NORMAALITAPAUKSENA. Tästä seurasi vuosisatoihin vaikuttanut vaikea vinoutuma ja vammautuma kansankirkon elämässä. **VAIKEASTI VAMMAINEN KANSANKIRKKO!**

(nettikuva)

LASSE MARJOKORPI

”*Ratkaiseva ja tärkeä käännekohta kirkon historiassa oli sen muuttuminen Rooman valtionuskonnoksi 300 – luvulla...- Kristinisaatio merkitsi kehitystä kahteen suuntaan: **sitä mukaa kuin maailma kristillistyi, itse kristillinen usko maailmallistui.** Huolimatta siitä että kirkossa edelleen oli todellisia kristittyjä, sekoittui massojen uskonnollisuuteen yleisuskonnollisia muotoja. Syntyi synteettinen uskonnollisuus, jonka alkuperä oli kristillinen, mutta jonka muotoon ja enenevässä määrin sisältöönkin pakanuus oli vaikuttanut...**Massojen siirtyessä kirkon piiriin ei enää voitu vaatia persoonallista kääntymistä; puoli-pakanoiden tunkiessa joukoittain kirkkoon laimeni uskonnollinen kiinnostus ja kristillisuus muodostui vain tavaksi**” (Lasse Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, ss.14,16,17; teh.VHn).*

300 – luvun murroksen myötä kirkko irrottautui **apostolisesta perinnöstä**. Luther oli voimaton kääntämään tässä suhteessa kirkko-laivan suuntaa. KANSANVALTA oli tullut jäädäkseen. Tämä vallankäyttö oli apostoliselle kirkolle (ekkesialle) aivan vieras. Samalla raamatullinen ”kirkkokuri” oli pakko unohtaa. KASTEELLA tehtiin kaikista täysivaltaisia kirkon jäseniä (**ex opere operato**). EPÄPYHÄALLIANSSI!

5. YHTEINEN JULISTUS

Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista

Kuvaus

Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista on luterilaisten kirkkojen ja Roomalaiskatolisen kirkon yhteinen julkilausuma, joka allekirjoitettiin 31.10.1999 Augsburgissa. Julistuksen taustana ovat ne tuomiot harhaoppisiksi, jotka annettiin 1500-luvulla Trenton kirkolliskokouksessa ja luterilaisissa tunnustuskirjoissa. [Wikipedia](#)

[Alkuperäinen julkaisuajankohta](#): 1999

LUTHER PUOLUSTI EKKLESIAA

”Minä pyydän, että ihmiset olisivat minun nimeni suhteen vaiti eivätkä nimittäisi itseään luterilaisiksi, vaan kristityiksi. Mikä on Luther? Ei tämä oppi minusta ole, eikä minua ole ristiinnaulittu kenenkään edestä. Paavali ei voinut sietää, että kristityt nimittivät itseään hänen tai Pietarin mukaan. Kuinka sitten minä, vaivainen, haiseva matosäkki voisin antaa Kristuksen lasten nimittää itseään minun kurjan nimeni mukaan? Ei niin rakkaat ystävät, vaan **hävittäkäämme juuria myöten puoluenimet ja ottakaamme kristityn nimi** hänen mukaansa, jolta oppimmekin on! Minä en ole enkä tahdo olla kenenkään mestari. Yksin Kristus on meidän Mestariimme.”

Martti Luther; Ole turvallisin mielin – kokoelmassaan.

USKONPUHDISTUKSESTA ALKUSEURAKUNTAAN (teh. VHn)

(nettikuva)

OLAVI RIMPILÄINEN
12.8.1937 – 3.12.2019

”Re – formaatio merkitsee kirkon uudistamista siten, että **palataan alkuperäiseen**, verrataan nykytilannetta lähtökohtaan ja katsotaan siitä käsin, missä ollaan menossa...Jos nyt sitten kysymme, mikä tämä ´alkuperäinen`, tämä nykykirkon tilanteen mittapuu, niin se on luonnollisesti se apostolinen kirkko, jota Uusi testamentti kuvaa...´anakainoosis` (Room.12:2...**tarkoittaa uudistumista siten, että palataan alkuperäiseen, verrataan nykytilannetta lähtökohtaan ja sen mukaan korjataan kulkua**” (Perusta 6/90, Rimpiläinen).

Virhe tapahtui siinä, että ”pakitettiin katoliseen kirkkoon”. YKSIN RAAMATTU – periaate olisi edellyttänyt paluutta alkukirkon yksinkertaiseen kokoontumiseen. Olisi

pitänyt muodostaa jumalanpalvelus yleisen pappeuden ja armolahjojen pohjalta. Katolisen kirkon prameat liturgiset pappiskeskeiset kotkotukset olisi jätetty pois.

Miksi lähdettiin Rooman tielle?

”Loppujen lopuksi: siinähan (paavissa) on vain **ilmetty perkele**” (Tun.kirjat. s.254).

Kun valittiin PERKELE, silloin valittiin ”valheen tie”. Meidän piispamme olivat melkoisia selkärangattomia vätyksiä. Miksi totuus (alkuseurakunnan malli) ei heille kelvannut? Eikö toisaalta ollut yhtään riviuskovaa, joka olisi harannut vastaan?

**EKUMENIA ROOMAN SUUNTAAN MERKITSI SUHTEIDEN KATKAISEMISTA
ALKUSEURAKUNTAAN; NÄMÄ SULKEVAT EHDOTTOMASTI POIS TOISENSA!**

6. EX OPERE OPERATO – OPPI

Tämän katolisen opin mukaan sekä ehtoollinen että kaste ovat AUTOMATIOITA. Tämä on ”sakramentalismia”. Niiden vaikutus on konemaista; ne eivät ole riippuvaisia vastaanottamisesta. Tästä on kouluesimerkkinä katolisen kirkon ”paloruiskukastaminen”. Kansankirkkomentaliteetti puoltaa tätä systeemiä – ihmisiä ei saa jaotella. Suomen kirkossa tähän oppiin tukeutuvat: **Sley, Luther-säätiö / Lähetyshiippakunta / STLK.**

RAAMATULLINEN KASTEOPPI

”Mitä siis sanomme? **Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se!** Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? **Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.** Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan, tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse” (Rom.6:1-9).

Kaste ei automaattisesti (tehtynä toimituksena) uudestisyntytä ihmistä. Muutos tapahtuu, kun ihminen Pyhässä Hengessä samaistuu kasteen kautta Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Tässä on sekä vanhurskauttamisen, uudestisyntymisen että pyhityksen salaisuus.

SUHDE ROOMAAN

1. Maallinen oikeustaju

Viimeaikaisten paljastusten seurauksena yleisen mielipiteen tuomio lepää Rooman kirkon yllä. Rooman kirkolla on mittava ”rikosrekisteri” - vuosisatojen ajoilta. Edes maallisen mittapuun mukaan sen ei ole mahdollista selvittää lukuisista raskaista rikoksista ”kuiville”. Kirkon kannattaminen edellyttää ”älyllistä itsemurhaa”.

2. Luther näki Rooman kirkon surkean tilan:

(nettikuva)

MARTTI LUTHER

10.11.1483 – 18.2.1546

*”Mutta minulla ei ole sellaista merkillistä uskoa, josta Jumala on minua varjeleva, kun hän on minut siitä kerran vapauttanut, - ei ole siis minulla sellaista uskoa, että voisin kutsua Kristuksen kirkoksi sellaista kirkkoa, joka koristaa itseään Kristuksen kirkon nimellä ja siitä kerskaa ja **kuitenkin on jumalattomien kopla ja perkeleen kirkko, kuten hedelmät valtavasti todistavat puun olevan pahan...**” (A.Aijal Uppala: Lutherin vapautuminen paavikirkosta; NETTI).*

3. Uskonpuhdistus

Merkitsi täydellistä välien katkaisua Rooman suuntaan. Ekumenia Rooman kanssa merkitsee täydellistä uskottomuutta uskonpuhdistukselle.

4. Raamattu

Raamattu tuomitsee jyrkästi tämän yhteyden. Paavi on JUMALAN POJAN SIJAINEN. Jos Rooman kirkko saadaan sopimaan ”Raamatun raameihin”, olemme tekemisissä PERKELEEN TULKINNAN KANSSA.

5. OMATUNTO

Uskovan omatunto ei voi hyväksyä yhteyttä Roomaan. Jos jonkin omatunto sen hyväksyy, kyseessä on **paatunut omatunto**.

”On väärin ja turmiollista toimia omaatuntoaan vastaan” (Martti Luther).

On sanottu, että aikamme suurin marttyyri on OMATUNTO. Ehkä tähän olisi asiallista lisätä: USKOVIEN OMATUNTO!

LUTERILAISEN KIRKON TILA

1. Kirkkolaiva on tuuliajolla

*”Jos kirkon peruslähtökohtina ovat ekumeenisen liikkeen, modernin teologian sekä historialliskriittisen raamattukritiikin pyhyys ja koskemattomuus, se on voimaton taistelussa aikamme epäuskkoa vastaan. **Se on kuin raskaassa vesilastissa ajelehtiva sotalaiva, jonka päällystö käskee miehet pumppuihin, mutta ei ryhdy toimenpiteisiin laivan kyljissä ammottavien repeämien tukkimiseksi**” (Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, ss.10,11).*

*”kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, **ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa**; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus” (Ef.4:13-15).*

2. Identiteetti kateissa

Kansankirkolla ei ole omaa identiteettiä. Sen oppi ei ole enää sidottu selkeästi Raamattuun. Sillä on monenlaista tulkitsijaa; tulkinnat eivät pidä yhtä. Kirkon oppi on ”laskettu kellumaan”.

3. Johtaja puuttuu

*”Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa; **jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein**” (Tuom.21:25).*

Homma ei Suomen kirkossa ole ”kenenkään hanskassa”. Mikään ei tänään ole ehdottoman oikeaa tai väärää. Elämme ”relativismin” aikaa.

Yhteiskunta on myös irrottautumassa ”kirkon ikeestä”:

*”Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan: **Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme päältäämme heidän köytensä**” (Ps.2:2,3).*

Samanaikaisesti kirkko ”kilvoittelee” mukautuakseen maailmaan:

*”**Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta**, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä” (Rom.12:2).*

Tähän liittyy saumattomasti POSITIIVINEN EVANKELIUMI, josta laki on poistettu.

4. Naisvaltikka

Kirkko jäljittelee yhteiskuntaa. Tähän liittyy ”tasa-arvovaatimus”. Feminismi on aikamme eräs ilmiöistä. Alkuseurakunnassa oli tilaa sekä miehille että naisille. Kuitenkin johto oli selvästi miesten käsissä. Tässä mielessä järjestys oli selvä. Tänäpä on tilanne toinen; monissa hengellisissä yhteisöissä naisvaltikka on ilmeinen; miehet ovat jääneet ”tossun alle”:

”Minun kansani käskijät ovat lapsia, ja **naiset sitä hallitsevat.** Kansani, sinun johtajasi ovat eksyttäjii, he ovat hämmentäneet sinun polkujesi suunnan” (Jes.3:12).

5. Poliittiset päättäjät

Yhteiskunnan mallin mukaisesti demokratia on tullut kirkkoon. Usko ei ole määräävänä tekijänä työntekijöitä ja luottamushenkilöitä valittaessa. Pätevyydeksi riittää ”kastettu” ja ”rokotettu”. *”Uskova teologi on portto tieteen temppelissä!”*

”Ei tämänkään jälkeen Jerobeam kääntynyt pahalta tieltään, vaan teki taas uhrikukulapapeiksi kaikenkaltaisia miehiä kansan keskuudesta. **Kuka vain halusi, sen hän vihki papin virkaan, ja niin siitä tuli uhrikukulapappi”** (1. Kun.13:33).

SUMMA SUMMARUM

Rooman kirkko on syössyt Suomen kristityt **suureen kurjuuteen.** Tässä on kuitenkin ”rikostovereina” olleet suomalaiset itse:

OMASTA SYYSTÄNI! OMASTA SYYSTÄNI! OMASTA SUURESTA SYYSTÄNI!

1. Teologit ja piispat heidän johtajinaan ovat harrastaneet turmiollista ROOMA-EKUMENIAA. **Mikä sai Lutherin perilliset kääntymään Rooman puoleen?**
2. RIVIUSKOVAISET kantavat myös suuren vastuun. Vallitseehan luterilaisessa kirkossa ainakin periaatteessa YLEINEN PAPPEUS. Uskovat ovat olleet pitkälti vaiti – ja pistäneet päänsä pensaaseen. Lisäksi Lutherin perillisenä me korostamme ”omantunnon” toimintaa. Raskas on meidänkin vastuumme ja rikoksemme.

PARANNUKSEEN OLISI TARVETTA! ROOMAN NAPANUORA ON VÄLTTÄMÄTTÄ SURUTTA JA TUNTEILEMATTA KATKAISTAVA!

TAKAISIN RAAMATTUUN – TAKAISIN ALKUSEURAKUNTAAN – TAKAISIN EKKLESIAAN!